

REJESTR DOTYCZY:

DĄBROWA Adam Antoni

s/c i

z d.

ur. 24.12.1902

w

kraj: Bośnia-+ zm. 14.1.1988 w Londyn

kraj:

pochowany: Cmentarz Gunnersbury

nr grobu:

Nr rejestracyjny

...../.....

Nota zamieszczona:

w tomie

części

IndeksVirtuti MilitariPulk.-obserwator PSP

Copyright: 1970

B.O. Jeżewski

Źródła i bibliografia c.d.

Dziennik Polski 15.1.1988 - wiadomość

Dziennik Polski 20,21,22.1.1988 - nekrologi

Tydzień Polski 23.1.1988 - nekrolog

Dziennik Polski 2.3.1988 - wspomnienie

U w a g i:znak rozpoznawczy

Not

Prz

Źródła i bibliografia:

znak rozpoznawczy

Płk obs. Adam Dąbrowa

Kiedy latem, 1934 r., jako świeżo upieczony podporucznik meldowałem swój przydział do 6. p.lot. we Lwowie, Adam Dąbrowa był d-cą plutonu eskadry towarzyszącej, w stopniu kapitana.

Pomimo mojego krótkiego pobytu w pułku, jak też różnicy szarzy w wielu okolicznościach, raczej natury koleżeńskiej, dane mi było poznać Go jako prawego człowieka, solidnego charakteru oficera i dobrego kolegę.

Adam Dąbrowa urodził się w 1902 r. w Bośni, egzamin dojrzałości złożył w Wyższej Szkole Realnej w Tarnowie. W listopadzie 1918 r. zgłosił się na ochotnika do wojska i brał udział w obronie Lwowa. Tak się rozpoczęła jego kariera wojskowa w służbie stałej.

Ukończył Szkołę Podchorążych w Warszawie, a w Toruniu Szkołę Obserwatorów i Strzelców Lotniczych. Jako oficer lotnictwa, w stopniu porucznika, dostał przydział najpierw do 3. p.lot. w Poznaniu, a w 1932 r. do 6. we Lwowie, gdzie, w dniu wybuchu wojny, w 1939 r. był d-cą Dyonu Towarzyszącego w stopniu majora.

Podobnie jak większość lotników do Anglii dostał się przez Rumunię i Francję. Po przeszkoleniu nawigatorskim w niecałe dwa lata objął dowództwo 301 dyw. bomb. w którym, jako nawigator wykonał 22 loty bojowe. Za swoje poświęcenie i służbę w Polskim Lotnictwie został odznaczony wysokimi orderami polskimi i brytyjskimi.

Przed przeniesieniem do Dowództwa Sił Powietrznych w Londynie na stanowisko Szefa Wydziału, przez jeden rok był Komendantem Stacji Lotn. w Faldingworth.

Na wszystkich stanowiskach, dzięki swoim osobistym zaletom, zdolności łatwego i sprawiedliwego postępowania z ludźmi zyskiwał sobie szacunek u podwładnych, przyjaźń u kolegów i uznanie u przełożonych.

Zdemobilizowany, ciężko pracował w cywilu, przerzucając się z jednej na drugą pracę, aż po ukończeniu kursów kreślarskich został przyjęty w tym zawodzie do biura konstrukcyjnego brytyjskich kolei w Londynie, skąd przeszedł na emeryturę w 70 roku życia.

Przez cały powojenny okres nie utracił kontaktu ze Stowarzyszeniem Lotn. Polskich. Chętnie przyjmował ofiarowywane Mu stanowiska we władzach Stowarzyszenia, nie uchylał się od żadnej funkcji. Jak szeroki był wachlarz Jego zaangażowania się w bezinteresownej pracy dla dobra Stowarzyszenia niech posłuży krótkie zestawienie zajmowanych przez Niego stanowisk: Przewodniczący Funduszu Społecznego, Trzykrotny Przew. Komitetu Wykonawczego, Przew. Kolegium Powierników, 1-szy Wiceprezes Stowarzyszenia, a ostatnio, do dnia zgonu, 14 stycznia br., był Prezesem Koła Seniorów Lotn.

Niezależnie od pełnienia tych funkcji był jednym z inicjatorów ufundowania witraża lotników w kościele św. Andrzeja Boboli w Londynie i przewodniczył powstałemu w tym celu komitetowi, był także członkiem Kom. Wydawniczego Antologii Lotniczej.

Pułkownik Dąbrowa wiele razy zasiadał w Radzie SLP, oraz przewodniczył koleżeńskim zjazdom lotników w Londynie. Do ostatniej chwili, jako delegat Skrzydła Pa-

cyfik brał udział w posiedzeniach

poświęcenie i służbę w Polskim Lotnictwie został odznaczony wysokimi orderami polskimi i brytyjskimi.

Przed przeniesieniem do Dowództwa Sił Powietrznych w Londynie na stanowisko Szefa Wydziału, przez jeden rok był Komendantem Stacji Lotn. w Faldingworth.

Londynie i przewodniczył powstałemu w tym celu komitetowi, był także członkiem Kom. Wydawniczego Antologii Lotniczej.

Pułkownik Dąbrowa wiele razy zasiadał w Radzie SLP, oraz przewodniczył koleżeńskim zjazdom lotników w Londynie. Do ostatniej chwili, jako delegat Skrzydła Pa-
cyfik brał udział w posiedzeniach
najwyższej władzy Stowarzyszenia,
jaką jest Zebranie Delegatów Kół
i Skrzydeł.

Przez długie lata pracował jako sekretarz w Kole Generałów i Wyższych Dowódców. Po wieloletnich zabiegach u emigracyjnych władz zdołał doprowadzić do komisijnego oczyszczenia Gen. L. Rayskiego z niesłuszných zarzutów jakimi szkalowano dobre imię generała. Oficjalne oświadczenie w tej sprawie Adam Dąbrowa zdążył doręczyć generałowi w przeddzień jego zgonu.

Pułkownik Adam Dąbrowa miał odwagę wojskową i cywilną. O dobro Stowarzyszenia i o prawdę walczył przeciw każdemu bez względu na zajmowane przezeń stanowisko.

Jego działalność zjednywała Mu szacunek i uznanie wśród kolegów i znajomych.

Na Jego pogrzeb, mimo złej pogody, stawiło się wielu, aby pożegnać szlachetnego człowieka, dzielnego lotnika i dobrego Polaka.

Przy grobie powiewała, spuszczone na pół masztu, flaga lotnicza, taka jaka kiedyś powiewała na lotniskach dywizjonów polskich. Nad trumną pokrytą flagą Stowarzyszenia Lotników żegnali Go koledzy J. Araszkiewicz — senior lotników, A. Jeziorski — prezes Koła Londyn i T. Putz — długoletni przyjaciel zmarłego.

Żegnaj Drogi Przyjacielu.

Stanisław Mioduchowski

Ś. † P. DP 21.01.1988

ADAM ANTONI DĄBROWA

pułkownik obserwator Polskich Sił Powietrznych

oficer służby stałej w lotnictwie od 1920 r. W ostatniej wojnie loty bojowe odbywał w 301 Dyw. Bomb., którego był dowódcą. Komendant Stacji Dywizjonów Bombowych. Po wojnie wieloletni członek Zarządu Stowarzyszenia Lotników Polskich. Zmarł 14 stycznia 1988 r. w wieku 85 lat.

Drogiego Dowódcę, Kolegę i Przyjaciela w głębokim żalu żegnają koledzy z 301 Dywizjonu:

K. BERNASIŃSKI mjr pil.
A. JANUSZ ppłk pil. ster.
Z. KURZEMPA mjr pil.
S. ŁOSIŃSKI kpt. pil.
S. MIODUCHOWSKI mjr pil.
T. PUTZ mjr pil.

2051/2

Ś. † P.

DP 21.01.1988

ADAM ANTONI DĄBROWA

pułkownik-obszator Polskich Sił Powietrznych

były dowódcą 301 Dywizjonu i Bombowej Stacji Lotniczej Faldingworth. Zasłużony Członek Stowarzyszenia Lotników Polskich. Odznaczony Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari, Krzyżem Oficerskim Orderu Polonia Restituta, trzykrotnie Krzyżem Walecznych, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Niepodległości, trzykrotnie Medalem Lotniczym i odznaczeniem brytyjskim Distinguished Flying Cross, zmarł w Londynie 14 stycznia 1988 r. przeżywszy 85 lat.

O tej wielkiej stracie zawiadamia i Drogiego Kolegę żegna

ZARZĄD I CZŁONKOWIE KOŁA LONDYN
STOWARZYSZENIA LOTNIKÓW POLSKICH

2055/5

Ś. † P. DP 21.01.1988

ADAM ANTONI DĄBROWA

pułkownik-obszator Polskich Sił Powietrznych, były dowódcą 301 Dywizjonu oraz Stacji w Faldingworth, Kawaler Orderu Virtuti Militari, odznaczony Oficerskim Krzyżem Orderu Polonia Restituta, trzykrotnym Krzyżem Walecznych, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Niepodległości, trzykrotnym Medalem Lotniczym, brytyjskim D.F.C. oraz innymi medalami polskimi, brytyjskimi i francuskimi, urodzony 24 grudnia 1902 r., zmarł 14 stycznia 1988 r. w Londynie. Msza św. żałobna zostanie odprawiona w kościele Św. Andrzeja Boboli, 1 Leysfield Rd., W12, w piątek 22 stycznia 1988 r. o godz. 11, po czym nastąpi pogrzeb na cmentarzu Gunnersbury.

Transport z kościoła na cmentarz zapewniony.

Cześć Jego pamięci!

STOWARZYSZENIE LOTNIKÓW POLSKICH
W WIELKIEJ BRYTANII

7108/2

Drogiego Przyjaciela

Ś. † P.

TP 23.01.1988

ADAMA DĄBROWĘ

pułkownika obserwatora P.S.P., odnanzonego bojowymi orderami i krzyżami polskimi i zagranicznymi, który niespodzianie wszedł na drogę do wieczności 14 stycznia 1988 roku, po wspólnej 64-letniej służbie w lotnictwie.

Żegna z serdecznym smutkiem

JANUSZ ARASZKIEWICZ ppłk pil.
WRAZ Z ŻONĄ DADĄ GILDŻICHAN

2061/2

Wszystkim, którzy wzięli udział w nabożeństwie żałobnym i pogrzebie

Ś. † P.

DP 11.02.1988

ptk ADAMA ANTONIEGO DĄBROWY

a w szczególności Ks. Prałatowi W. Jareckiemu i Ks. Józefowi Kozłowskiemu, Kolegom i Przyjaciółom — składamy serdeczne słowa wdzięczności

SYN, SYNOWA I RODZINA

2109/1

Ś. † P.

DP 20.01.1988

ADAM ANTONI DĄBROWA

pułkownik Polskich Sił Powietrznych

zmarł 14 stycznia 1988 r., przeżywszy 85 lat. Msza św. zostanie odprawiona w kościele Św. Andrzeja Boboli w piątek 22 stycznia o godz. 11, po czym nastąpi złożenie zwłok na cmentarzu Gunnersbury.

Pograżeni w głębokim smutku

SYN, SYNOWA
RODZINA W POLSCE I W ANGLII

Zamiast kwiatów prosimy o składanie ofiar na Instytut Polski i Muzeum im. gen. Sikorskiego, 20 Princes Gate, SW7

2048/2

- :: Polska 1939
- :: Francja 1939-40
- :: Wielka Brytania 1940-46
- :: Związek Radziecki, Bliski Wschód i Włochy 1941-46
- :: US Army Air Forces 1943-45
- :: Front wschodni 1943-45
- :: Wojenne relacje lotników
- :: Życiorysy lotników polskich
- :: Loty bojowe i operacyjne
- :: Cmentarze wojenne
- :: Szkoła Podchorążych Lotnictwa 1928-39
- :: „Lista Bajana”
- :: „Lista Krzystka”
- :: Pozostałe artykuły i galerie
- :: Podziękowania i źródła
- :: Księga gości (dopisz się!)
- :: O stronie/kontakt
- :: Linki

Adam Dąbrowa

Adam Dąbrowa urodził się 24 grudnia 1902 r. w Bochni (rodzice Józef i Helena z domu Jędrzychowska). W Tarnowie uczęszczał do Wyższej Szkoły Realnej. Jako uczeń w sierpniu 1918 r. wstąpił do tamtejszego oddziału Polskiej Organizacji Wojskowej, a już 2 listopada 1918 r. ochotniczo zgłosił się w Bochni do Wojska Polskiego. Został przyjęty i rozpoczął służbę jako szeregowy w 4 pułku piechoty Legionów, mimo że miał zaledwie 16 lat (przyjęcie zawdzięczał obecności w pułku wujków - poruczników Feliksa i Stefana Jędrzychowskich; służył tam także jego trzy lata starszy brat, Czesław Dąbrowa). Został przerzucony do Lwowa i do 28 marca 1919 r. bronił miasta przed wojskami ukraińskimi. 29 marca przeniesiono go do koszar 4 pułku w Jabłonnej pod Warszawą, gdzie jako instruktor szkolili żołnierzy. W 1919 r. uzyskał także świadectwo dojrzałości. 27 maja 1919 r. przeniesiony został do kompanii szturmowej 4 pułku i tego samego dnia wyjechał na front litewsko-białoruski. Przeciwko Armii Czerwonej walczył do 1 maja 1920 r. Następnie został przeniesiony do Szkoły Podchorążych w Warszawie. Ukończył ją 17 sierpnia 1920 r. w stopniu kaprała podchorążego i wysłany został do Centralnej Szkoły Karabinów Maszynowych i Broni Specjalnej w Chełmnie. Jako kursant ukończył tam szkolenie, a następnie pozostał na stanowisku instruktora. 15 grudnia 1920 r. otrzymał promocję na stopień podporucznika.

19 września 1922 r. Dąbrowa powrócił z Chełmna do 4 pułku piechoty Legionów, który stacjonował wówczas w stałym garnizonie w Kielcach. Wkrótce złożył prośbę o przeniesienie do lotnictwa. Po obowiązkowych badaniach zakwalifikowano go do personelu latającego. Wysłany został do Szkoły Obserwatorów i Strzelców Lotniczych w Toruniu i w okresie od 30 czerwca 1923 r. do 2 maja 1924 r. przeszkolił się tam na obserwatora. Po zakończeniu kursu przydzielony został do 3 pułku lotniczego w Poznaniu i rozpoczął służbę w 32 eskadrze liniowej, wyposażonej wówczas w przestarzałe angielskie Bristole F2b. 27 listopada 1925 r. przeniesiono go do bratniej 31 eskadry liniowej, która posiadała już nowocześniejsze maszyny typu Potez XV. W okresie od 5 lutego do 8 marca 1926 r. Dąbrowa był szefem referatu sportowego 3 pułku lotniczego. 2 czerwca 1926 r. wysłany został do Centrum Wyszczolenia Łączności w Zegrzu na półroczny kurs pułkowych oficerów łączności. 1 grudnia 1926 r. wrócił do pułku i po kilkunastu dniach został przesunięty do pułkowego plutonu łączności. Od 6 stycznia do 15 lutego 1927 r. pełnił także funkcję oficera szyfrowego.

17 stycznia 1927 r. Dąbrowa został przeniesiony do Oddziału Służbowego Lotnictwa (późniejszy Batalion Lotnictwa) jako dowódca plutonu łączności, od 1 lipca 1929 r. służył na stanowisku dowódcy kompanii szkolnej. W listopadzie 1932 r. rozpoczął służbę w 64 eskadrze liniowej 6 pułku lotniczego we Lwowie. Od stycznia 1933 r. przez pewien czas pełnił funkcję oficera taktycznego eskadry. W styczniu 1934 r. otrzymał awans na kapitana z jednoczesnym przeniesieniem na stanowisko oficera ewidencji personalnej 6 pułku lotniczego, a w lipcu 1934 r. został dowódcą I plutonu 63 eskadry towarzyszącej, latającej na Lublinach R-XIII. W październiku 1935 r. objął dowództwo eskadry szkolnej, a od grudnia 1937 r. zajmował administracyjne stanowisko oficera zasobów. W styczniu 1939 r. objął dowództwo IV Dyonu Towarzyszącego, składającego się z trzech eskadr wyposażonych w Lubliny R-XIIID (potem także w RWD-14 "Czapla"), wkrótce otrzymał też awans na majora. 30 sierpnia 1939 r. w związku ze zmianami związanymi z mobilizacją Dąbrowa wszedł w skład personelu Bazy Lotniczej nr 6. Wybuch wojny zastał go na lotnisku w Skniłowie. 10 września został wyznaczony na komendanta zgromadzenia samolotów szkolnych ewakuowanych na lotniska polowe. Na tym stanowisku pozostał do 17 września, kiedy to po agresji sowieckiej na Polskę na rozkaz przełożonych przekroczył w Kutach granicę z Rumunią. Został internowany, przebywał m.in. w miejscowościach Radauti, Roman, Focsani, Turda i Tulcea. 9 października opuścił obóz w Tulce i w grupie dowodzonej przez mjr. Jana Białego wyjechał do Konstancy nad Morzem Czarnym, a po paru dniach do innego, rybackiego portu Balczik. 15 października wsiadł na pokład statku "Aghios Nikolaos", którym dopłynął do Bejrutu. Następnie zaokrętowany został na francuski "Ville de Strasbourg", którym 29 października dotarł do Marsylii.

Dąbrowa trafił do polskiej bazy w Lyon-Brion, gdzie objął dowództwo zgromadzenia szeregowych oraz 5 kompanii administracyjnej. Po upadku Francji ewakuował się z personelem lyońskiego Centrum Wyszczolenia Lotnictwa drogą morską do Anglii, 27 czerwca 1940 r. do Liverpoolu (płynął zapewne z St. Jean de Luz na "Arandora Star"). W Wielkiej Brytanii także powierzono mu dowództwo zgromadzenia szeregowych na stacji RAF Insworth Lane. 29 września 1940 r. przeniesiony został do Blackpool na stanowisko dowódcy zgromadzenia oficerów. 8 lutego 1941 r. wyjechał do Staverton i rozpoczął doszkalanie się w zagadnieniach nawigacji i obserwacji w tamtejszej szkole 6 AONS. Kurs ukończył 5 maja, po czym powrócił do Blackpool. 21 maja 1941 r. wysłany został na kolejny kurs do szkoły bombardowania i strzelania 4 BGS w West Freugh. Zakończył go po dwóch miesiącach, po czym dnia 26 lipca 1941 r. trafił na stację St. Andrews, gdzie objął stanowisko polskiego senior oficera przy jednostce szkolenia wstępnego 12 ITW. Wreszcie, 18 listopada 1941 r. otrzymał przydział do 18 OTU w Bramcote. Przez kolejne miesiące szkolił się tam pod kątem przygotowania do działalności bojowej oraz zgrywał z załogą w lotach na dwusilnikowych bombowcach typu Wellington.

12 czerwca 1942 r. Dąbrowa zameldował się w 301 Dywizjonie Bombowy "Ziemi Pomorskiej". Wraz z załogą w składzie, m.in.: plut. pil. Kazimierz Szymanowski, kpr. rtg. Władysław Sibiliński oraz szer. strz. Marcei Ostrowski (ochotnik z Brazylii) zaczął latać bojowo na bombardowaniu i minowaniu na pokładzie Wellingtonów IV. W tym czasie spektrum celów 301 dywizjonu obejmowało bombardowanie Niemiec (m.in. miasta Zagłębia Ruhry, Brema, Hamburg, Karlsruhe, Wilhelmshaven), Włoch (Turyn, Mediolan) oraz minowanie rejonu Lorient, Brestu, wybrzeża Holandii i Wysp Fryzjskich. 25 września 1942 r. objął po mjr. pil. Henryku Kokodziejku dowództwo jednostki (był to jeden z nielicznych przypadków dowodzenia przez oficera nie będącego pilotem). Ze względu na ciężkie straty ponoszone przez jednostkę na początku 1943 r. postanowiono ją rozwiązać, a z personelu utworzyć polską eskadrę "C" przy brytyjskim 138 Special Duties Squadron. 7 kwietnia 1943 r. Dąbrowa zdał dowództwo. Ogółem w okresie służby wykonał 22 loty bojowe.

13 kwietnia 1943 r. otrzymał stanowisko komendanta ośrodka wyszkolenia wstępnego ITW w Brighton i pozostał tam przeszło rok (w jednostce tej drugi stopień szkolenia teoretycznego przechodzili kandydaci do personelu latającego). 18 czerwca 1944 r. przeniesiony został na dowódcę stacji Faldingworth, gdzie bazował wyposażony w czterosilnikowe Lancaster 300 Dywizjon Bombowy "Ziemi Mazowieckiej". W Faldingworth służył wyłącznie polski personel - załogi, mechanicy, a nawet WAAF-ki. Dąbrowa zarządzał stacją do 29 stycznia 1945 r. Następnie wysłany został na trwający do 14 lutego 1945 r. staż do 92 Grupy Bombowej USAAF. Zaraz potem objął szefostwo jednego z wydziałów Dowództwa Polskich Sił Powietrznych. Od 4 marca 1946 r. miał przydział do sztabu Bomber Command w High Wycombe na stanowisko oficera ds. administracyjnych. W październiku 1946 r. przeniesiony został na stację RAF Hucknall, gdzie oczekiwał rozwiązania lotnictwa polskiego w Anglii.

Służbę w Polskich Siłach Powietrznych Adam Dąbrowa zakończył ze stopniem pułkownika i Wing Commandera. Za czyny bojowe w czasie II wojny światowej odznaczony został Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari (nr 8292), trzykrotnie Krzyżem Walecznych, angielskim Distinguished Flying Cross oraz medalami pamiątkowymi, zaś za służbę przedwojenną otrzymał Medal Niepodległości i Srebrny Krzyż Zasługi.

W latach 1947-1949 Dąbrowa należał do Polskiego Korpusu Przysposobienia i Rozmieszczenia. Po demobilizacji pozostał w Anglii. Podobnie jak inni starsi i wysocy stopniem oficerowie Polskich Sił Powietrznych miał duże trudności ze znalezieniem pracy, w związku z czym wstąpił do spółki zakładu tapicerskiego, gdzie pracował 2-3 lata. Wkrótce z powodu braku zamówień firma upadła, zaś Dąbrowa stracił wszystkie zainwestowane pieniądze - jedynym co mu pozostało były własnoręcznie przezeń zrobione fotele. By się utrzymać zainwestował z kolei w zakład drukarski "Sil vous plais", gdzie jego współnikiem był inny oficer lotnictwa, płk. Roman Czerniawski. Mimo dalszych inwestycji (m.in. w nowoczesny sprzęt drukarski) firma się nie rozwijała, a zyski wystarczały wyłącznie na skromne pensje. W 1954 r. Dąbrowa mimo ukończonych 52 lat zdecydował się całkowicie zmienić fach i wieczorowo rozpoczął naukę na kursie kreślarskim, prowadzonym przez Institute of Polish Engineers in Great Britain (Instytut Inżynierów Polskich w Wielkiej Brytanii). W 1955 r. otrzymał certyfikat kreślarski, tzw. Certificate in Civil Engineering Draughtsmanship, a rok później certyfikat wyższego stopnia, tzw. Certificate in Advanced Civil Engineering Draughtsmanship. W tym samym roku stanął na stanowisku w biurze konstrukcyjnym kolei brytyjskich (British Railways). Po paru latach pracy został przeniesiony do sekcji odpowiedzialnej za konwersję

dokumentów i rysunków z systemu brytyjskiego na metryczny. Wkrótce otrzymał awans na starszego kreślarza. Na emeryturę odszedł w wieku 70 lat, po szesnastu latach pracy.

W latach powojennych Dąbrowa przez cały czas działał społecznie w Stowarzyszeniu Lotników Polskich. Wybrano go na przewodniczącego Funduszu Społecznego, trzykrotnie na Przewodniczącego Kolegium Powiemików, na pierwszego wiceprezesa Stowarzyszenia i na prezesa Koła Seniorów Lotnictwa. W 1971 r. wszedł w skład Komisji Historycznej i - popierając kandydaturę Jerzego Cynka na autora opracowania - doprowadził do wydania drukiem historii Polskich Sił Powietrznych ("The Polish Air Force at War: The Official History"). Przez szereg lat był także sekretarzem Koła Generałów i Wyższych Dowódców. Na własną rękę prowadził działalność zmierzającą do oczyszczenia z zarzutów gen. Ludomila Rayskiego, którego obarczano odpowiedzialnością za słabość polskiego lotnictwa w wojnie obronnej Polski. Po długoletnich staraniach Dąbrowa doprowadził do uniewinnienia generała, niestety oficjalnego pisma w tej sprawie nie zdążył wręczyć osobiście Rayskiemu, gdyż ten zmarł, zaś dokument podpisano 16 dni później.

Dąbrowa był także - wraz z synem Andrzejem, mechanikiem w Polskich Siłach Powietrznych - pomysłodawcą witraża lotników polskich, który miał zostać umieszczony w kościele św. Andrzeja Boboli w Londynie. Projekt ogłoszono 13 września 1975 r., w dniu święta 301 Dywizjonu "Ziemi Pomorskiej". W grudniu 1977 r. za upoważnieniem władz SLP powstał komitet realizacji i zbierania funduszy pod przewodnictwem Dąbrowy. 12 stycznia 1980 r. wyłoniono spośród złożonych propozycji projekt pani J. Baranowskiej z Londynu. Wreszcie, 3 maja 1981 r. nastąpiło odsłonięcie i poświęcenie witraża przez ks. kardynała Władysława Rubina.

Za zasługi w powojennej pracy społecznej i historycznej pułkownik Adam Dąbrowa odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Polonia Restituta. Zmarł w Londynie 14 stycznia 1988 r. w wieku 85 lat.

Wojciech Zmyślony

Źródła:

fotografia ze zbiorów pana Marka Dąbrowy
materiały otrzymane dzięki uprzejmości: pana Andrzeja Dąbrowy, pana Marka Dąbrowy, pana Piotra Hodyry
dokumenty z Centralnego Archiwum Wojskowego w Warszawie

Wstecz